

חיוך אחר בפנים קבוע ! לאבא רימלנד היו המון דברים. היו לו מנדולינות וכלי פריטה, היו לו מקומות עבודה, שתמיד הצליח בהם - ברזל, תרבות ותיקונים. היו לו ילדים ונכדים - ויש לו, היו לו הרבה חברים באשדות, שאיתם היה משוחח. עוצר אותם רגע על המדרכה ושואל: "נו, איך היה? מה נשמע?" ובאותו רגע ממש, כששוחח איתו, יכולת לראות על פניו - חיוך קבוע. חיוך אחר. חיוך קטן של איש שמתעניין, מקשיב לך וממשיך לשאול - לדעת עוד.

לאבא רימלנד היה בית חם באשדות, שאהב אותו ואת משפחתו. אחר-כך חידש את אהבתו - באפיקים, לאשה יפה ומיוחדת (תבדל"א), והיה קופץ מידי פעם למדרכה של אשדות לפגוש ת'אנשים, לשאול אותם שוב, להתעניין - "איך הולך, איך מתקדמים?" ושוב יכולת לראות את אותו חיוך קטן צנוע - חיוך אחר, קבוע והוא איתך. מתעניין באמת, רוצה לדעת. ועם אותו חיוך קשר את קשרי החברות בין האנשים אליו, ובין חבריו לחברים אחרים. עכשיו גם החיוך הזה - האחר, נמוג עם נשמתו. אז בעצם, אולי אין שום דבר קבוע? אולי הכל זמני? אולי בעצם צדק אבא, שלפחות אם אפשר לבחור במשהו קבוע בחיים - הוא בחר בחיוך המסתורי, האחר - שיצר לו הרבה חברים ומשפחה גדולה שאהבה אותו וזוכרת אותו - כ- אבא, אבא, דוד, סבא, חבר.

יהי זכרו ברוך. שרה'ה שרון.